צבי יהודה הכהן קוק
ירושלים עיה"ק ת"ו
רח' עובדיה 30.

ב"ה יב אדר ב' תשי"ט.

לכבוד הרב הגאון האוהב טובתינו דחכמי אזור ת"ו ומרבה בהגיון דעתו ובירורי דבריו בבינת דורותינו
מו"ה טוביה יהודה טביומי שליט"א,

שלום רב ושפעת ברכה.

הנה מאז בשעתו קבלתי את ספרו הנה "כי ארץ טובה", וברכתי על התוכן והרוח בטוב אמריו ונועם תורתו בהרחבת מדע ועסוק שמחתי להלכה ולמעשה בהפצת אור דברי חז"ל ומקורות רבותינו הראשונים, ומתוך רוב טרדה של אותה שעה נתעכבתי מהביע את רחשי לבבי לכ"ג, וגם מהשיב שלא התודה עם ברכתי שלמה לחלקו התמורה של ספר התורה החשוב הזה, אשר אמנם לא יערכנו זהב וכסף אלו בתור מדה סמלית של חבת אמתה והשתתפות בערכה הקדוש של הגדלתה והאדרתה והפצתה, ואחרי כל זה, דעדו אך בתוך הזמן שלפניהם ומאתו אחריו, בחשבונות עניני ונתבים קודמים הגדת כעת לזה כך לבא בהשלמה, אם גם באיחור מרובה, מקוה כי עם חסד הדון לכפות חלו ישוב לקבל ברצון את הרצ"פ בהשלמת הסליחה והמחילה אמנם.

ובהמשך זה גם אמסור לכ"ג את זה להשיב על דברי הלכתו, בספרו סימן ה', על הוראתו של כת"ר הרב נ"ע בדבר החיוב של אמירת המבטא המקובל במסורת מצד הדקדוק באותיות: ד' המהרש"ל לענין קריאת חליצה, וראיתי מהשאלות של כינויי נדרים, אינם עם לכ"ד בקריאת שמע ותפלה, להרי בחליצה וכן בנדרים כל עיקר הדבור הוא הבנת דעתו ורצונו, להורות מגרעת השליח גם אם אינו מדוקדק, וגם אם מגמש דפרלת הטעיים לרבנן זו מלשון ככה לד' מודה דבריה קריאת חליצה דלהק הוא להודעתו על איזון יבומה והודעתו לא חפצתו לקחתה בלשון זה, משא"כ בק"ש שחובה הוא לקרוא אותם הדברים הכתובים בתורה ומתוך כך חיוב הדקדוק באותיותיה, וכשאינן מדוקדקות לפי במבטא האחר הרי היא מחוסרת שלמות קריאתה עכ"פ לכתחילה בעצם חיובה, ולד' הראשונים שמחבוה להלכה בשו"ע הה"ה גם בתפלה ושאר דברי קדושה, (בלו כד' הרמב"ם והגאונים דלדידהו חיוב הדקדוק הוא מיוחד רק לקריאת שמע), יש לחוש לכך בודאי גם בתפלה וכל חיובי אמירה.

ועיין זה, להעירתו עם מצוים לזה על הראשונים ז"ל שם זה, שאין לכ"ד כיון שבזה יש כ"א וכו' חולקים בהוראות ומנהגים, אזן מצוי המסורת של כל דבלי חוזרים הדברים לטעמו השלם של כת"ר נ"ע שלם מסורת אבות ותורת אם.

הדו"ש כנ"ל בכל ברכות ושלום ומאהבה ... באהבה ומאה לבחירי ה' ונעלה דגלה
בתוחלת האור המתחדש על ציון ועל ירושלים ומברכו כשלומו נוהג בחמלת קדושה באותו היום